

НОВАЯ СУСТРЭЧА

У новай кнігі — новы лёс:
Расце чытач, сталее аугар,
Якой сустрэча будзе заўтра,
Прадкажа толькі мо Хрыстос...

Хай час бязлітасна бяжыць,
Але з надзеяю унартай
Дзеля сустрэчы гэтай варта
І спадзявацца нам, і жыць.

І хоць у шчасця розны смак,
І хоць яго заўсёды мала,
Павер, як я, у ідэалы —
І гэта будзе добры знак.

Каб нехта здатны гаварыць
Не папракнуў, што мы з-за лесу
Зноў не заўважылі падлесак,
Дзе заўтра птушкам гнёзды віць...

***

Мне хочацца параіцца
Не з вечарам, а з раніцай:
Яна мудрэй мяне ўдвайне...
А дзень, што нараджаецца,
Пацвердзіць пастараецца,
Памылак я пазбег
Ці не...

САНЕТ

І час — такі бязлітасны — не знішчыў
Гісторыі пацёртыя радкі:
Іх захавалі сціпла чарапкі
Гад тоўстымі пластамі гарадзішчаў.
Але зямлі халодны цяжкі полаг
Рыдлёўкаю адсуне праз вякі
І возьме ў рукі твая чарапкі
Шчаслівы ад знаходкі археолаг.
Ён расшыфруе літары і знакі —
І ажыве былое ў знак падзякі.
Памылкі й нам вякоў праз пяць ці дзесяць
Пад манументы, зоркі і крыжы
Схаваць не ўдасца.
Памяць уваскрэсіць,
Як хто рабіў, змагаўся або жыў!

***

Стары гадзіннік спынідца аднойчы,
Запасы ходу вычарпаўшы ўволю,
Затое ўдзень ці нават цёмнай ноччу
Імклівы час не стоміцца ніколі.

Сваёй хадой, аздобленаю верай,
Што дадзена прыродаю ці Богам,
Ён будзе сціпла рухацца наперад,
Руплівым асвятляючы дарогу.

Сам саступаю месца на Парнасе
І нізка-нізка ў пояс пакланюся
Таму, хто сёння здолыі зверыць з часам
Заведзены гадзіннік Беларусі!

***

О, паўзабытага крохкае вецце,
Як ты пяшчотна люляеш душу!
Як перад Богам, табе не хлушу:
Ёсць успаміны — і цёпла на свеце!..

НАВАГОДНЯЕ

Зімы завейна-белы карагод
Зблудзіў у цемярэжніку лазовым —
І снегу зноў няма пад Новы год,

Як дабрабыту напгага асновы.
Так, не шанцуе роднае зямлі:
Стагоддзямі жыве яна у скрусе...
Адзінае падолець мы змаглі:

Вярнуць з вякоў ёй назву Белай Русі!
Але свайго не выракся народ,
І гурт сыноў Айчыны не радзее!
А снег?..

Ён выпаў зноў пад Новы год,
Якраз тады, як вершацца надзеі...

Гайда ў вазок, — і хай капыціць конь,
Сякуіц, у твар мароз і ведер шчодрa, —
Вітаць калядны вечар — дух Пагонь,
Бо не з мячом мы едзем,
а на Шчодры!

***

Адкалядуе студзень, і мароз
Палёжку дасць заінелым прысадам,
Але не хутка шчэ за даляглядам
Схаваецца зімы настылы воз.

Марудзіць і спыняцца на начлег
Ён будзе зноў на кожным кіламетры,
Бы рухацца прыстаў насустрач ветру
Ці замінае незляжалы снег.

Ды рапгам нечаканы паварот
Кульне той воз...
Відаць, нішто не вечна:
І снег растане, і зіма, бяспрэчна, —
На тое і жыцця кругазварот...

***

Хвастом, як венікам, варона чорная
На снежнай роўнядзі хавае след,
Ды усё роўна ён сцяжкамі-ўзорамі
За птушкай хітраю бяжыць услед...

А потым нрыццёмкі...

І ноч пагодная
Усылле зорамі абшар лясны,
І з паўгадзіны тут ліса галодная
Яшчэ пратопчацца!..
А след прастыў!

У МЕСЯЧНУЮ НОЧ

Душы не песенна
І снам не сонечна:
Да нашых весніцаў
Прыйшла бяссонніца.

Чаго ёй хочацца,
Старой і хліпкай,
Што бессаромніцай
Да шкла прыліпла?..

Яе прысутнасцю
Пакой напоунены...
А ўсё, па сутнасці, —
Праявы поўні...

***

Дзівосны сон — дзяцінства дарагое...
У штоніках запэцканых на шлейцы
Бяжыш ты за вясёлкаю-дугою,
А бацька ж пасылаў цябе па лейцы...

І босыя натрэсканыя ногі,
Прывыклыя к дзядоўніку сухому,
Нясуць цябе да новае дарогі:
Ад вёскі, і ад маці, і ад дому...

КРЫХУ ПРА МАРЫ

Не паўтарыць мінулага, хоць плач,
Таму ад скрухі гэтай — нуль карысці...
Лепш пазайздросціць тым, хто пругкі мяч
Ганяе там, дзе сам гуляў калісьці.

Глядзі, які танклявы варатар...
Ды мы яго такога проста ўсмятку...
А той бярэ з усмешкаю удар,
Накіраваны ў самую дзевятку...

Ну, пачакай, знайшоўся мне артыст,
Падкінь яшчэ, ды каб крыху з адскоку:
Я прабіваю правам “сухі ліст” —
А мяч ляціць... кудысьці ў аблокі...

Ну вось і ў думках я не чэмпіён:
І ў марах не пацэліў. Дый на полі,
Як і ў жыцці дарослым, — свой закон:
Памылкі не даруюцца ніколі...

***

Калі вясны імклівы поезд
Раптоўна затармозіць на шляху,
І снегіроў-караляў повязь
Зноў скоціцца на белую страху,
І так захочацца пяшчоты,
Тваёй усмешкі, цёплых вуснаў
І непасрэднасці спакуснай —
Галоўных лекаў адзіноты —
Пакой пакіну...
Ад шпалераў
Так хочацца нарэшце адпачыць,
Бо надакучылі,
Як снег стары і шэры,
Што над нагамі чвякае-цвырчыць.
І да людзей — між іх не скрушна,
Паверце мне: зусім наадварот!
А поезд, што спыніўся раўнадушна,
Зноў набярэ адвечна-звыклы ход...

***

Калі ў вас алергія на вясну,
Лепш за ўсё старанна завесіць вокны
Шчыльнымі цёмнымі штурамі,
Уключыць святло ў пакоі
І паспрабаваць уявіць,
Што на вуліцы лістапад:
Волглы вецер гоніць некуды на поўнач
Нізкія цёмна-свінцовыя хмары,
З якіх, нібы скрозь сіта,
Сее-пасявае дробны дождж...
Мокры парасон ужо даўно
Няздольны абараніць прычоску і твар
Ні ад вегру, ні ад дажджу,
А вільгаць робіць сваю здрадлівую справу,
Нягледзячы нават на модныя тоўстыя падэшвы...
І так хочацца хутчэй у натолены накой,
Да якога дабірацца-плюхаць
Яшчэ добрых два пралёты-кварталы...

Б-р-р-р... Не дай Бог нікому нажыць
Алергію на вясну...

Ці пралескі, ці снег,
што ніяк не растане,
Ад кляновіка
вусны зліпаюцца,
Тонуць ногі ў імхах,
а на ўгрэтай паляне
Сон-трава мне здалёк
усміхаецца.
Не спяшацца б нікуды:
не вечныя сілы,
І адчуць не на зрок —
кожнай клеткаю:
Не назола камар —
матылёк жаўтакрылы
Перад кожнай схіляецца
кветкаю.
Дачакацца, як лісцейкам
кволым пупышкі
Адстраляюць салют
па - прадвесняму,
І азорыцца лес
не маланкі успышкай —
Салаўінай
прачуленай
песняю!..

***

Чаму, здавалася б, не дуб,
Каб з паднябесся не упасці, —
А бусел выбраў прасты слуп
Каля двара бабулі Насці.
Як і зляпіў буслянку там,
Куды ніхто не ставіў кола,
Што не нашкодзіў правадам
І іх мелодыі вясёлай?..
Упартым быў бацян, відаць,
І ў будаўніцтве не прафанам,
Таму цяпер — ні даць ні ўзяць —
Ён самым стаў інфармаваным.
Ні скрынка-радыё яму
Тут не патрэбна, ні антэна:
Ён схіліць толькі галаву —
Сам заўважаў такую сцэну —
І покуль бабка повязь слоў
Уцяміць дома каля печы —
Апавяшчае ўсіх буслоў,
Якім надасца сёння вечар.
Я сам палез бы да яго
Паслухаць першым, што гавораць,
Ды на зямлі усіх багоў
Ствараем самі мы,
на гора...

***

Ад чаранка рыдлёўкі на руках,
Як струны, набрынялі мае вены,
Але такое адчуванне, што ў вяках
Не страчаны пралрадзедавы гены.

Цудоўны час вясны, калі зямля
Так прагне клопату, людской увагі,
Калі на лусты свежая ралля
Кладзецца асцярожна і з павагай.

Я землякоў узгадваю закон:
Паспець у час — і ўся выснова!
І зноў пракорміць год, як і спакон,
Адзіны дзень натруджана-вясновы!.

Ад чаранка рыдлёўкі на руках,
Як струны, набрынялі мае вены...
Я дзякую прыродзе, што у вяках
Не страчаны прапрадзедавы гены!

***

Ракой і ў небе, як блізняты,
Плывуць дзве поўні — дзве сястрыцы,
На іх так хораша дзівіцца,
Нібыта ў прадчуванні свята...

Рачная плынь зусім ііавольіа
Сваю пагойдвае плыўчыху.
У нябеснай іншы клопат: ціха
Святлом адорваць наваколле.

На жаль, быць добрай павітухай
Ноч не змагла. А вось залева
Зазяла справа, потым злева,
Наслала хмары-векавухі...

Сясцёр сяброўства — не каханне...
І ледзьве першы гром ударыў:
Адна ў ваду, другая ў хмары —
І знікла свята прадчуванне...

ПАСЛЯ ДАЖДЖУ

Была у тым патрэба,
І на палатку ліпеня
З высокай згоды неба
Дажджы паўсюдна выпалі.

А ўчора шчэ пад вечар
Раптоўна і прыпарыла,
І закіпела рэчка
Дрыготкім шэрым варывам.

Прачнууся з асалодай
На досвіжку я раніцай:
У нас за агародам
Ў тумане дзень купаецца...